

Eder den Gang, nu komme vi og tage det igen. Det er netop det Moment, der maa mindes, for at man skal indrømme, at der faktisk ikke er blevet begaaet nogen direkte Uret, men at det dog ser ud, som om der var begaaet en Uret; og det er det, der har vakt Misfornøjelse.

Endnu er der et Spørgsmaal, som jeg maa berøre, da dette Spørgsmaal staar i Forbindelse med Grunden til, at jeg har holdt mig tilbage og fremdeles maa gøre det. Dette er, at det ikke alene er Konsulatafgifterne, hvad jeg sidst fremhævede, men ogsaa Tolben, der spiller en stor Rolle her; det er Indførselstolden af henved 6 pCt. paa Raamaterialerne og henved 3 pCt. paa de fuldbyggede Skibe; den hviler som en Byrde paa Anstafjelskapitalen, altsaa paa Summen, som skal forrentes, og det er noget, som i høj Grad bekværliggør Skibsfarten. Det fører til, som jeg sidst anførte, at naar man bygger et Skib her i Danmark og da overfører det til et andet Land og lader det fare under fremmed Flag, faar man Udførselstolden godtgjort, og Skibet bliver derved billigere. Det er faktisk lettere at tjene noget mere derved, end dersom det foer under dansk Flag, hvad atter fører til, at Besætningen ikke bliver dansk, men gennemgaaende Udlændinge, hvilket skader vore Søfolk. Dette Spørgsmaal foreligger ikke nu, men af Hensyn særlig til dette sidste Moment maatte jeg indrømme for mig selv og indrømme det ogsaa over for de Skibsredere, der had mig indbringe den Henvendelse, der er kommen til Tinget gennem mig, at der intet var at gøre ved Sagen, og de svarede mig derfor: Vi se det, vi føle det, vi vide det, men vi ønske blot, at der skal mindes om det. Jeg lovede at minde om det, og det har jeg gjort.

Et andet Spørgsmaal, som det ærede Medlem fremdrog, Spørgsmaalet om Skibsafgiften, er et meget stort og omfattende Spørgsmaal, og jeg skal derfor ikke komme ind paa det. Jeg vil kun udtale dette, at naar man er kommen af med en Skat, saa glemmer man, hvor meget man har streget imod den. Der har været rejst saa vægtige og høje Stemmer mod den gamle Skibsafgift, at der var almindelig Tilfredshed, da den blev affattet. Nu er den affattet, og nu opdage de Herrer, at de hellere ville have den end Konsulatafgiften. Løg man dem paa Ordet, tror jeg nok, de vilde fortryde deres Udtalelser.

Konseilspræsidenten og Udenrigsministeren (Reed og Thott): Jeg maa antage, at det ærede Medlem, der først talte

i denne Sag, ikke var til Stede ved 1ste Behandling af Lovforslaget. Det ærede Medlem mener at kunne dokumentere, at der ved denne Lov vil blive taget fra Dampskibene med den ene Haand det, som bliver givet til Sejlskibene med den anden. Jeg tror ved 1ste Behandling at have paavist — og i den Henseende var jeg fuldt ud enig med de Herrer, der havde Ordet ved denne Lejlighed, ligesom de vare enige med mig —, at der i Virkeligheden ikke bliver taget noget fra Dampskibsfarten ved den Forhøjelse af 10 Ore, som er foreslaact af mig. Jeg kan altsaa ikke indrømme Berettigelsen af det Udtryk, at der bliver taget noget fra Dampskibene for at give det til Sejlskibene, og i den Henseende var der som sagt forrige Gang fuld Enighed mellem mig og de Herrer Medlemmer, der havde Ordet.

Jeg tror ikke, at det vil føre til noget nu at optage Spørgsmaalet om en Genindsførelse af Skibsafgiften, en Afgift, imod hvilken der fra begge Tingenes Sider i saa mange Aar og saa stærkt har været arbejdet, og hvis Afstæffelse endelig under almindelig Tilfredshed er gennemført. Der var den Gang meget faa, som delte det ærede Medlems Standpunkt, som han ganske vist stadig har haft, nemlig at modsætte sig Afstæffelsen af Skibsafgiften. Den almindelige Følelse, det almindelige Dufte gik ud paa, at denne Skibsafgift skulde affattes, og jeg vil meget tvivle om, at det vil vække almindelig Tilfredshed i alle Samfundsklasser, om Skibsafgiften igen blev indført i Stedet for Konsulatafgiften.

Breinholt-Bandborg: Det ærede 5te kongevalgte Medlem (Carstensen) gik ud fra en Misforstaaelse, naar han mente eller syntes at tro, at jeg havde bebrejdet ham eller hans ærede Kollega (Knudsen), der talte ved 1ste Behandling, at de havde indskrænket sig til platoniske Beilagelser. Tværtimod, jeg udtalte bestemt, at jeg satte mig i Klasse med dem, og begrundede, hvorfor jeg ikke havde stillet Endringer, og jeg tilføjede, at jeg kunde saa godt tænke mig, at de havde undladt det af samme Grunde. Det er altsaa saa langt fra, at jeg har villet rette nogen som helst Bebrejdelse imod de Herrer for at have indskrænket sig til platoniske Beilagelser, at jeg tværtimod samstemmede med dem og er glad for, at de fremkom.

Over for den højtærede Konseilspræsident og Udenrigsminister maa det være mig tilladt at sige, at jeg ogsaa udtrykkelig i de faa Ord, jeg omtalte denne Sag med, erkendte, at Byrden i Grunden ikke var forøget, og at Forhøjelsen mere var nominel